

KAS YRA NUODĖMĖ IR KOKIŲ JŲ GALI BŪTI?

/ 33 /

Perskaičius šio pamokslėlio antrąją galimą pamanyti, kad jame bus kalbama jau visų nuvalkiota tema apie tai, kad nuodėmės tai yra Dievo ir Bažnyčios įsakymų sulaužymas, kad svarbiame dalyke, suprantant ir laisvai sulaužant įsakymą yra sunki nuodėmė arba mirtina nuodėmė, o mažame dalyke, nesuprantant ar nelaisvai sulaužant yra maža arba lengva nuodėmė ir pan. Tačiau čia bus kalbama apie visai kitas jos sąvokas ir būtent, apie anas išgalvotas savo nuodėmės supratimo sąvokas ir tą baisią maišalynę, kurią toks išskaičiavimas įneša į žmogaus sąžinės reikalus. Čia aš noriu papasakoti apie tą iškreiptą dalyką, kada tikintis ar net labai save pamaldžiu laikantis žmogus pats sau klaidingai išsiaiškina dideliai nuodėmingus dalykus mažais ar ir visai nenuodėmingais, dar gal net dorybingais dalykais, o mažesnius palaiko dadelėmis nuodėmėmis ir taip sujuokia visą savo dvasinį gyvenimą kenkdamas net bendriesiems bažnyčios ir tikėjimo reikalams. Tai yra baisy ir baisiausias iš pačių baisiausių dalykų, nes jis priskirtinas prie nuodėmių prieš Šventąją Dvasią, kurių, kaip Kristus sakė, niekas negali atleisti nei čia, nei kitame pasaulyje. Tos nuodėmės prisiskaito prie tų, kurias žmonės mán daro manydami betarnaują Dievui. Išganytojas apie tokius tikinčiuosius sakė: "Jie jus ámeiž, plaks, išmes iš sinagogų ir užmuš. O visa tai darydami manys tarnaują Dievui, nes nei manęs, nei jūsų nepažino" /

XXXXXXXXXXXXXXXXXX

"au viename pamoksle kalbėjau ir dar kalbesiu, kad pasitaiko tokių žmonių, kurie

nebenori kunigo vadovavimo nei iš sakyklos, nei klausykloje, kadangi patys jaučiasi gali pasimokyti ir kitus pamokyti dieviškojo mokslo pagal savo supratimą. Dabar labai dažnai tikintieji patys susikuria tikėjimo ir moralės mokslą ir jį laiko kaip Dievo apreiškimą, tą ir patenčios skelbiamą, nors jis visai nieko bendro neturi su Dievo mokslu. Jie tariasi vieni turį teisę spręsti apie tai, kas nuodėmė ir kas nenuodėmė, kas galima ir kas negalima jiems daryti, o ne kunigas, kurį jie laiko tik šiaip sau lygiu, o neretai ir už save mažiau išmanančiu žmogeliu. Ir nors jie neturi jokios teisės nei patys tikėti tokioms savo sugalvotoms taisyklėms ir normoms, nei kitiems apie tai kalbėti, dargi net išpažintyje jie ~~įtvirtina~~ ginčijasi su nuodėmklausiais nepriimdami jo pamokymų ir mokymų, o patys jam piršdami savąjį. Jeigu kas to neišdrįsta padaryti, tai jis puikiai to paties rezultato pasiekia eidamas išpažinties vis pas naujus nuodėmklausius. Kiekvienam iš jų, žinoma, seko tik tai, ką pats nori ir pildyti pasirenka tik tai, ko pats geidžia, kadangi ne kiekvienas kunigas daro taip pat, o žiūrėdamas jam nušviečiamų aplinkybių ar iš pačios atliekamos išpažinties. O nežinant visų aplinkybių, kunigas niekada negalės tikrai nuspręsti apie nuodėmės sunkumą ar lengvumą, o spręsti pasitikėdamas penitento supratimu / nes kol juk tokio supratimo žmogus neįgauna, jis neleidžiamas nei išpažinties eiti / O tada lengvas apsigavimas. O penitentui, kadangi jis čia nusprendžia apie nuodėmės sunkumą ar lengvumą, tai yra pats nustato tai iš anksto ir išpažįsta kaip tokią ar kitokią, tos nuodėmės viąsada gali būti tik "lengvos". Kadangi jis suinteresuotas, kad jo nuodėmės būtų tik "lengvos", tai jis vis pas kitą kunigą eidamas išpažinties ir nepasakodamas sau neneudingų

aplinkybių, jas pas visus juos visada ir padaro "lengvas", nors faktinai būtų tikrai sunkios ir labai sunkios. Tuo būdu žmogus per išpažintį jaučiasi visada susitvarkęs savo dvasios reikalus ir galės net kasdieną vaikščioti šv. Komunijos, o iš tiesų daryti labai skandalingus ir net viešus dalykus, kurie kitus labai skriaudžia, medžiagiškai ir dvasiškai žaloja, kitus piktnaudoja, naikina gerus dalykus.

Kad jums būtų labiau suprantama apie ką čia kalbama ir kas tokių žmonių daroma, čia mes peliasime vieną pavyzdį iliustracijai. Sakysime parapijoje yra pora ar trejetas prie jos bažnyčios kunigų: uolių, tvarkingų, gerų kunigų. Yra tenai taip pat ir keletas uolių ir per daug uolių, pamaldžių dūšelių, kurios gal ir nori patekti į dangaus karalystę, bet mano si apsieisiančios ir be anų pagalbos, o priešingai, dargi įsaudamos pareigą jos tuos savo dvasios vadus pamokyt. Jos nieko dėl savęs nerizikuoja ir jaučiasi daug galinčios netgi ir bažnyčios tvarkymo reikaluose. Sakysime, jos yra gan geros moterėlės, padeda bažnyčią puošti, ją švarinti, tvarkyti ir t.t., bet viskas turi būti tik pagal jų nuomones, tik pagal jų tvarką. Sakysime, jos negali pakęsti klebono patvarkymų, nes mano, kad jis ir nesugeba tokių reikalų vesti, ir iš viso taip geriau, kaip jos mano sutvarkysiančios. Ir pradeda tvarkyti. Kunigaū, sakysime, patvarko; kad apie altorių būtų taip ir taip: tenai būtų, sakysime, vyrų, mergaičių ir moterų adoratojų. Joms tas nepatinka ir pasmerkia kaip labai nepadorų dalyką ir veja leukan tuos tikinčiuosius kaip nevalyvas senius ir kunigų mergas. Kunigai patvarko, kad esant šaltai ir bažnyčioje sušalus galime kiekvienam atleisti sušilti į apšildomą zakristiją, nes taip padaro kiekvienas padorus žmogus, pamatęs

sušėlusį žmogų. O joms, sakysime, tai atrodo labai negerai, kad po tokią vietą neišosi tokie nešventi padarai, nors tie tikintieji nė kiek neblogesni už jas ir jų pačių klaidas iš to skaičiaus neišskiria. Jos ima niekieno nepaprašytos nustatinti, kas pas jų kunigus gali užteiti, kam nevalis, nors kiekvienas tikintysis gali tai padaryti, kaip kiekvienas gali turėti tokių pat pas kunigą reikalų, kaip ir jos pečios. Ir taip toliau, ir taip toliau. Čia nebeminesiu iki kokių įžūlių dalykų čia prieinama: anonimiškai laiškei, vieši pabarimai, slapti įspėjimai, grėsinimai joms prieinamomis ir neprieinamomis bausmėmis ir t.t. Vaisiskime, kad kunigai pasirodo nesą jau tokie ištikėliai ir nepasiduoda tokiems patvarkymams iš šalies. Kas tada? Tada prasideda kita kampanija: subjauroti kunigo vardą tų akyse, kurie jį dar laiko garbingu žmogui ir vertu kunigu. Tada pradeda nuo to, kas joms atrodo čia baisiausias ir lengviausias galima pasiekti. Pradeda sugalvoti visokių siausių nepadorius apie savo kunigus pasakas ir pūstina žmones. Jie tada padaromiz paskutinišiais laimais, ištvirkėliais praeityje ir dabar ir dar toli ateityje. Visiems pasakojama slapčiausi nebūti dalykai, kaip, kas ir kada slapčiausiai pas kunigą įlindo, kaip elgėsi, ką kalbėjo ir t.t. Kas padorus ir protingas pasipiktina, niekina pletkininkus, kas lengvatikis, ima tikėti; kas silpnavalis, ima verkėti pasijutęs bejėgiu prieš tokį labai aiškų niekšišumą. O tie patys asmenys čia nieko pikto nemato. Nei to, kad tai daro neteisėtai komanduodami ar noredami komenduoti savo dvasios vedus; ir to, kad tai daro labai gausiuose dalykuose; nei to, kad iš viso to gali būti baisiausios pasekmės: klaidingos garbės nuplėšimas,

kitų papiktinimas, bažnyčioje netvarkos darymas. Dar g eriau. Tie asmenys eina išpažinčių ir kasdien priima Komunią. Tai daro ir mano si už kitus esą daug ir daug geresniais, čiot ne pačiais šventaisiais. O išpažinčių jie eina pas tuos taip pat savo visai iškoneveikiamus kunigus. Kai nedinga, pas klebonėlį; kai patogia, pas kunigėlį; jeigu pas anuos nepatogu, pas altarietėlį ar kitą kokį. Kiekvienas atskirai paimti tie kunigai nieko labai blogo iš pačios išpažinties ir negali išliūėti, kadangi nežino aplinkybių, kokiose nusikaltimai daromi. Kas čia tokio, jei norėjo, kad bažnyčioje buvo uždegta 4 žvakės, vietoje norėtų 6? Kas čia tokio, jeigu biskį pasipiktinta, kad ant "tokių gražių altorių buvo uždėta čemodanai", atseit, magnetofonas pamaldoms užrašyti. Kunigas pagalvoja, kad bobutė biskį pasikarščiovo ir viskas. Kas čia tokio, kad biskį pakalbėjo: ar vienas pakritikuoja? O kai ir to nepatogu sakyti, einama pas kitą, kuris nei to nežino. Ir taip derosi labai rimti dalykai, o išeina labai mažais, paprastais dalykėliais. Žmogus slautėja, stačias slautėja visoki gerą bažnyčioje griaudamas, o po viso šito leidžiamas eiti Komunijos ir tai kasdieną.

Bet iš tiesų čia ne maži dalykėliai. Nemažas dalykėlis nei parapijos galvos tvarkymas, kad padarytų taip, kaip norima. Dar didesnis dalykas dievo pastatyto jo kunigo apibjaurėjimas visokiais nešvarumais apie kuriuos jis nei galvotė negalvojo. Dar didesnis dalykas yra sakramentų panaudojimas jiems pridengti ir piktnaudoti sakramentus. O čia ir pasidaro atvirkščiai: magnetofono įnešimas į bažnyčią pasirodė skandalingu dalyku, o kunigo gerbes suvalkiojimas mažmožėliu. Čia pasirodo, kad žmonių artėsnis sustojimas ar suklaupimas paskaitomas

didžiu Švenčiausiojo išniekinimu, o pats kasuomeninis tokio asmens Švenčiausiojo išniekinimas priimanč jį Komunijoje paverčiamas mažmožėliu. Ir taip toliau. Čia nesuskaičiuosiu tokių paralelių. Ir tiems asmenims kelio atgal nebėra, nes jį patys jie d sau uždaro. Jeigu prie Dievo per kunigą nebeinama, tai prie jo jau nebelieka per ką prieiti. O jis jų pačių suojaurojamasis. Tuo būdu tie asmenys atsiduria Kristaus nuskaitoje dvasinėje būklėje, kurioje jie vadinausi su nuodėmėmis prieš Šventąją Dvasią. O apie jas pasakyta to paties Kristaus: "Jiems nebus atleista nei čia, nei po mirties" / /.

Paigi, mes debar galime sau įsivaizduoti, iki kol galime nueiti, jeigu pradedama listi ten, kur nevalia.

Niekada mes nebūkime čia patys sau teisėjais, nes tokiais negalime būti. Tai irgi pasake Išganytojas. Syki mes tikintieji, syki Bažnyčios nariai, tuo pačiu mes esame mūsų dvasios vadų valdžioje, o ne jie mūsų. Jie mūsų subjauroti, Dievo visda gali būti išvesti iš to purvo, į kurį mes juos įmurdome, bet mes lig iš nei be jų pagalbos, nei juo labiau be Dievo pagalbos, kurie jie kaip tik per juos mums teikia, niekada neįsėisime.

apie tai reikia labai ir labai pagalvoti. Amen.

1907.2.28